

La setmana sagnant

Deixant de banda els policies
els confidents i els assassins
només es veuen vells plorosos,
orfes i vídues pels camins.
París transpira sols misèria
tothom tremola enmig del fang
i van caient consells de guerra
i els carrers baixen plens de sang.

Però no és morta l'esperança,
els temps dolents s'acabaran
i compte amb la venjança
quan tots els pobles s'alçaran.

I així empaiten i afusellen
i a aquell qui els plau li fan la pell.
Maten la mare com a la filla,
Maten l'infant, maten el vell.
L'estendard roig ja no flameja,
substituït pels tres colors,
i pel terror que ara ens imposen
servent de reis i emperadors.

Però no és morta l'esperança, [...]

(...)

Fins quan el poble miserable
serà oprimat, serà un esclau?
Fins quan els amos de la guerra
podran barrar el pas a la pau?
Fins quan ens tractarà l'Església
com el bestiar i a cops de mall?
Quan farem néixer la República
de la justícia i el treball?

Però no és morta l'esperança, [...]